

Arrest

**nr. 198 520 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 december 2015 en dient op 10 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 18 april 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 19 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. A. [...], bent minderjarig en verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U spreekt Pashtou en Dari. U bent momenteel zo'n 17 jaar oud en u werd geboren in het dorp Oryakel van het district Paghman in de provincie Kabul. U woonde daar samen met uw ouders, zes zussen en twee broers. U bent het oudste kind van uw ouders. U ging naar school en zat in de tiende klas toen u uit Afghanistan vertrok. Uw vader was een zakenman en verkocht samen met zijn zakenpartner wagens en gronden. Zijn bedrijf was gelegen in de buurt Company te Kabul.

Op 29 september 2015 kwam uw vader 's avonds niet thuis op het uur dat hij gewoonlijk thuis kwam. Jullie belden zijn zakenpartner op, die jullie wist te vertellen dat uw vader al het kantoor verlaten had. Jullie belden familie en kennissen maar niemand had nieuws over uw vader. De volgende ochtend brachten jullie de malik van het dorp op de hoogte. De politie werd verwittigd, die hierop naar jullie huis kwam. Jullie deden een schriftelijke aangifte, wat noodzakelijk was om het onderzoek op te starten. Daags nadien kreeg de zakenpartner van uw vader, die op dat moment bij jullie thuis was, telefoon van de malik van het dorp. Ze hadden een wagen gevonden die mogelijks van uw vader was en jullie gingen ter plaatse om dit te bevestigen. De wagen is gevonden in het dorp Miakhel, wat hogerop lag dan jullie dorp. De politie stelde vast dat de wagen een aantal keer op een onbekende plaats werd beschoten en dat deze hierop werd verplaatst naar Miakhel. De daaropvolgende dagen ging u samen met uw oom en zakenpartner op zoek naar uw vader. Jullie gingen naar de naburige dorpen en brachten regelmatig een bezoek aan het districtshuis om te informeren of er al nieuws was over het onderzoek naar uw vader. Op een gegeven moment, toen jullie onderweg waren van het districtshuis naar huis, werd de auto waar u in zat beschoten. Jullie konden ongedeerd ontkomen, maar uw moeder en oom waren erg ongerust over u. Ze dachten erover na of u eerst bij uw tante in de stad Kabul kon gaan wonen, maar aangezien er niet veel contact meer was met deze tante omwille van een familiaal conflict én omdat ze vreesden dat u ook in Kabul niet veilig zou zijn, beslisten ze dat de beste oplossing was dat u uit Afghanistan zou vertrekken.

U verliet Afghanistan op 9 oktober 2015. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. U was twee maanden onderweg voor u in België toekwam op 9 december 2015. De dag nadien diende u een asielaanvraag in. U stelde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor de personen die verantwoordelijk zijn voor de verdwijning van uw vader. U legde ter ondersteuning van uw asielaanvraag uw taskara neer, een document over uw schoolcarrière, een kopie van een aangifteformulier en een zevental afgedrukte foto's van een wagen met kogelgaten.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet heeft aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft, of van een reële risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw asielrelaas brengt u geen enkel element naar voren waaruit blijkt dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft nog een reël loopt op leiden van ernstige schade. Zo stelt u dat uw vader verdwenen is maar u, noch uw moeder en oom, noch de autoriteiten hebben enig vermoeden wie hiervoor verantwoordelijk is (CGVS, p.12-13). Ook tasten jullie volledig in het duister omtrent de motieven van de daders. U stelt wel dat het zou kunnen te maken hebben met geld, maar u verklaart

hier verder niets over te kunnen vertellen. Er werd geen geld gevraagd nadat uw vader was verdwenen. Ook een andere aanwijzing dat uw vader verdwenen is omwille van geld heeft u niet. Het is met andere woorden louter speculatie, net zoals uw opmerking dat er misschien sprake was van een vete. U verklaart hierover immers dat u niet op de hoogte bent dat er een vete zou geweest zijn. U heeft ook geen enkele aanwijzing dat uw vader een vete met iemand had. Zo verklaarde u dat u meermaals met uw moeder over het hele gebeuren heeft gesproken en dat ze u vertelde dat uw vader geen problemen had en dat er niets aan de hand was. Over mogelijke problemen heeft u ook nooit iets vernomen van uw oom of de zakenpartner van uw vader. Moest er sprake zijn van een vete dan mag aangenomen worden dat uw moeder of uw oom of de zakenpartner van uw vader hieromtrent toch iets zouden weten, hetgeen volgens uw verklaringen niet het geval is. Zowel tijdens jullie zoektocht naar uw vader toen u nog in Afghanistan was als nadien zeggen ze geen aanwijzingen te hebben over de motieven en de daders. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de zakenpartner van uw vader nog nauw contact onderhoudt met uw moeder. Het feit dat er ook nu, meer dan anderhalf jaar later, nog steeds geen enkele aanwijzing is omtrent het motief of de daders is erg eigenaardig (CGVS, 12-13 en 16). In deze context zijn er dan ook geen elementen voor handen die het aannemelijk maken dat u door dezelfde daders zou worden gevisieerd.

Op de vraag waarom u dan denkt dat u een mogelijk risico loopt verwijst u naar het voorval waarbij de wagen waarin u zat werd beschoten. In de eerste plaats merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de omstandigheden waarin dit gebeurd is niet overtuigen. Moesten de daders jullie daadwerkelijk hebben willen viseren dan is het uiterst eigenaardig dat ze er voor kiezen om een rijdende wagen vanuit de verte te beschieten. Dit is weinig doeltreffend. Daarnaast moet opgemerkt worden dat u samen in de wagen zat met zowel uw oom als de zakenpartner van uw vader. Als u gevraagd wordt waarom u denkt dat de wagen beschoten werd zegt u dat u vermoedt dat dat was omdat jullie vaak naar de politie gingen (CGVS, 15). Als u gevraagd wordt waarom u dan denkt dat u het doelwit van de aanval was zegt u dat de daders anders wel eerder een aanval zouden gepland hebben, toen u nog niet mee op pad ging om uw vader te zoeken (CGVS, 16). Ook dit is een loutere veronderstelling en ook niet logisch. Als de reden was dat jullie vaak naar de politie gingen is het vreemd dat ze een jongen zoals u viseren en niet de volwassenen die het initiatief hiertoe nemen. U vermeldt ook dat u de zoon was van uw vader, waarmee u wilt zeggen dat u meer risico zou lopen. Maar aangezien er geen enkele aanwijzing is omtrent het waarom van de verdwijning van uw vader, is ook niet in te zien waarom u meer risico zou lopen dan bijvoorbeeld uw oom of zijn zakenpartner. U kan geen enkele andere reden noemen waarom u denkt dat ze u zouden viseren. U verklaart hierover dat u zich enkel bezig hield met school en niet iemand was die bewust voor problemen zorgde (CGVS, 16). Er zijn ook geen andere gebeurtenissen waaruit kan afgeleid worden dat ze u viseren. Niet toen u in Afghanistan woonde, niet nadat u het land verliet. Noch uw familie, noch de zakenpartner van uw vader hebben nog iets meegemaakt, ondanks het feit dat ze nog steeds in Oryakel wonen (CGVS, 7) en de zakenpartner van uw vader de zaak verderzet (CGVS, 15-16). U maakt dan ook niet aannemelijk dat u, in tegenstelling tot uw familie en de zakenpartner van uw vader, gevaar zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Aangezien in uw relaas geen elementen terug te vinden zijn die een band hebben met de criteria van de conventie van Geneve, kan u de vluchtelingenstatus niet worden verleend. Ook heeft u niet aannemelijk weten maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan een reële risico zou lopen op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) is slechts een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke hier niet betwist wordt. Uw schooldocument ondersteunt enkel uw verklaring dat u school heeft gelopen. Noch uit het aangifteformulier, noch uit de foto's van de wagen met kogelgaten is af te leiden dat u werd of zal worden gevisieerd bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ter vervolledigheid wil het CGVS ook opmerken dat u nog steeds zeer regelmatig contact heeft met uw familie die in het district Paghman van de provincie Kabul woont. Uw verklaringen tonen bovendien aan dat u uit een gegoede familie komt en dat jullie financiële situatie erg gunstig is. Uw oom en de zakenpartner van uw vader ondersteunen verder uw gezin (CGVS, 9 en 12). Dit zijn allemaal elementen die er op wijzen dat u, bij een mogelijke terugkeer, in goede omstandigheden zal worden opgevangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 12, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de zorgvuldigheidsverplichting”, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 20 van “het herschikte kwalificatierichtlijn”, van de artikelen 4 en 14 van “het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS” (de verzoekende partij bedoelt wellicht het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), van “artikel 3 EVRK” (de verzoekende partij bedoelt wellicht artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991), van artikel 24, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van artikel 22bis van de Grondwet.

2.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

“ IV. Middelen tot hervorming / vernietiging

- *Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 en 12 van de Vreemdelingenwet ;*
- *Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;*

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;

- *Schending van het redelijkheidsbeginsel ;*
- *Schending van het artikel 20 van hee herschikte kwalificatierichtlijn ;*
- *Schending van de artikelen 4 en 14 van het KB tot vaststelling van de procédure voor het CGVS;*

Schending van het artikel 3 EVRK;

- *Schending van het artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *Schending van het artikel 22bis van de Grondwet ;*

Schending van de leidende beginselen van UNHCR.

4.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden, louter omwille van een twijfel aan de recente verblijfplaats van verzoeker.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.

- 4.2.1.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit verder uiteengezette zal blijken dat geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van verzoekers.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden

4.3.

Verzoeker wenst in eerste instantie te wijzen op het feit dat de commissaris-generaal een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen en op zijn minst een aantal zeer merkwaardige redeneringen maakt. (4.4)

Verder beschikt over nieuwe informatie waaruit blijkt dat zijn vrees wel degelijk geloofwaardig en actueel is. (4.5.)

Bovendien wenst verzoeker in huidig verzoekschrift te wijzen op alle bepalingen omtrent het belang van het kind, die niet in overweging genomen zijn. Het commissariaat-generaal heeft huidig dossier niet met de nodige voorzichtigheid behandeld, maar heeft bij de beoordeling van de vervolgingsvrees een drempel gehanteerd alsof verzoeker volwassen was. (4.6.)

Tot slot wenst verzoeker de wegering omtrent de subsidiaire bescherming aan te vechten (4.7.)

4.4.

De commissaris-generaal is de menig toegedaan dat verzoeker geen enkel element heeft aangereikt waaruit zou blijken dat verzoeker persoonlijk een gegronde vrees heeft.

a)

Dit ondanks het feit dat verzoeker te kennen heeft gegeven dat zijn vader vermist is, mogelijks vermoord is en hij zelf beschoten werd.

1 Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 101 637 van 25 april 2013, punt 2.2. Het commissariaat-generaal meent dat dit niet geloofwaardig is, omdat verzoeker geen idee heeft wie verantwoordelijk is voor de verdwijning van zijn vader.

Echter is het niet omdat men geconfronteerd wordt met een verdwijning en daarvan de specifieke motieven niet kent, dat dit impliceert dat deze verdwijning niet heeft plaatsgevonden.

Verzoeker geeft duidelijk aan dat hij twee mogelijke verklaringen heeft, maar dit slechts vermoedens betreft.

De verdwijning zou volgens verzoeker te maken kunnen hebben met geld of een vete.

Echter kende verzoeker ten tijde van het interview niet de ware toedracht van de vete. Opnieuw impliceert dit niet dat de vete niet zou hebben plaatsgevonden .

De beslissing stelt:

"Moest er sprake zijn van een vete dan mag aangenomen worden dat uw moeder of uw oom of de zakenpartner van uw vader hieromtrent toch iets zouden weten, hetgeen volgens uw verklaringen niet het geval is/

Dit is kennelijk onredelijk en volledig foutief.

Verzoeker heeft nooit verklaard dat noch zijn moeder, oom of zakenpartner weet hadden van een vete.

Hij heeft enkel verklaard dat hij zelf niet weet wat de vete precies zou betreffen en dat noch zijn vader, moeder, oom of de zakenpartner hem hieromtrent geïnformeerd hebben.

Evident is het niet zo dat kinderen automatisch alles weten van een vete, die ver in het verleden ontstaan is.

Het is perfect logisch en zelfs de meest logische gang van zaken dat een ouder zijn kind tracht te sparen en niet alles verteld.

Dit wordt ook onderbouwd door UNHCR. (zie ondernummer 4.6.)

Huidige redenering van het CGVS is dan ook zeer merkwaardig te noemen.

Ter vervollediging wenst verzoeker erop te wijzen dat hij, naar aanleiding van de negatieve beslissing, contact heeft genomen met zijn familie en intussen wel verdere informatie omtrent de vete kan geven (zie ondernummer 4.7.)

b)

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat hij wel degelijk een persoonlijke vrees had.

Ook hier maakt de commissaris-generaal een uiterst bedenkelijke redenering.

'Als de reden was dat jullie vaak naar de politie gingen is het vreemd dat ze een jongen zoals u viseren niet de volwassenen die het initiatief hiertoe nemen. U vermeldt ook dat u de zoon was van uw vader, waarmee u wilt zeggen dat u meer risico zou lopen. Maar aangezien er geen enkele aanwijzing is omtrent het waarom van de verdwijning van uw vader, is het ook niet in te zien waarom u meer risico zou lopen dat bevoordeeld uw oom of zakenpartner/

Vooreerst dient opgemerkt dat ze beschoten werden in Oryakel. Van de 3 inzittende was het enkel verzoeker die in Oryakell woonde.

Dit zou al een eerste aanwijzing kunnen zijn dat het wel degelijk verzoeker is die gevisieerd wordt.

Verder gebeurt het wel vaker dat een zoon om dezelfde redenen wordt gevisieerd als de vader.

Bovendien is niet omdat de ooms of zakenpartner ook gevisieerd worden, er in hoofde van verzoeker geen risico op vervolging zou bestaan.

Toch lijkt het CGVS hier geen belang aan te hechten en komt ze tot het merkwaardige besluit dat, gelet op het feit dat er anderen personen in de wagen zaten, de vervolgingsvrees in hoofde van verzoeker niet is aangetoond.

Evident is dit geen redenering die stand houdt.

c)

Verder in de beslissing staat er

'Er zijn geen andere gebeurtenissen waaruit kan afgeleid worden dat ze u viseren. Niet toen u nog in Afghanistan woonde, niet nadat u het land verliet. Noch uw familie, noch de zakenpartner van uw vader hebben nog iets meegemaakt, ondanks het feit dat ze nog steeds in Oryakei wonen. '

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker over nieuwe informatie beschikt omtrent gebeurtenissen die plaatsvonden na zijn vertrek, waaruit duidelijk blijkt dat de familie nog steeds problemen heeft.

(zie 4.5.)

Verder woont de familie niet meer in Oryakell, waardoor huidige motivering geen stand houdt.

4.5.

Naar aanleiding van de negatieve beslissing heeft verzoeker bijkomende informatie kunnen inwinnen, welke zeker van belang is en aantoont dat verzoeker wel degelijk een effectieve vervolgingsvrees heeft en zijn vrees bovendien nog steeds actueel is.

Verzoeker kreeg op datum van 19/05/2017 een negatieve beslissing.

Verzoeker nam naar aanleiding van deze negatieve beslissing contact op met zij moeder in Afghanistan.

De moeder heeft verzoeker steeds willen beschermen en hem van bepaalde zeer ingrijpende en traumatische informatie te besparen.

Gelet op de nakende dreiging dat verzoeker zou teruggestuurd worden naar Afghanistan, kon zij echter niet anders dan verzoeker volledig in te lichten van de problemen die zich hebben voorgedaan.

- 4.5.1.

Vooreerst vernam verzoeker dat na zijn vertrek in Afghanistan, zijn broer ook ontvoerd is.

a)

De broer van verzoeker, Fardin, is ongeveer een viertal maand geleden ontvoerd. Hij volgde een opleiding en is op één dag nooit thuis gekomen van zijn opleiding.

De familie verbleef op het moment van de ontvoering nog in Oryakel.

Naar aanleiding van de ontvoering werd er klacht neergelegd bij de politie in Oryakel, Paghman.

Echter heeft het onderzoek nog geen enkel spoor opgeleverd.

Ten gevolge van de ontvoering zag de familie zich genoodzaakt Oryakel te verlaten. Immers waren zij absoluut niet veilig;

Zowel de moeder, zussen, als de enige broer van verzoeker die nog overblijft, waren genoodzaakt om te vluchten uit Oryakel. Zij zijn tijdelijk bij de zakenpartner van de vader van verzoeker ingetrokken te Kaboel.

Evident toont de ontvoering van de broers van verzoeker aan, dat verzoeker zelf ook een reëel en actuele vervolgingsvrees heeft.

Immers dreigt bij een terugkeer naar Afghanistan hetzelfde lot als zijn broer.

- 4.5.2.

a)

Verzoeker heeft in huidig verzoekschrift reeds verduidelijkt dat de gebrekkige informatie aan hem niet kan verweten worden.

Naar aanleiding van de negatieve beslissing heeft verzoeker ook meer informatie gevraagd omtrent de vete.

Hij heeft deze via zijn moeder verkregen.

De vete blijkt reeds vele jaren geleden ontstaan te zijn. Het betreft een familiale aangelegenheid.

b)

De vader van verzoeker was soldaat voor het leger ten tijde dat Najib président was.

De stiefooms (stiefbroers van de vader) van verzoeker, Nekahah en Hamidullah, waren mujahadeen. Zij waren strijders van de Jihad.

Sindsdien is een vete ontstaan.

Deze vete is verder uitgebouwd, toen de grootvader van verzoeker overleed. Dit was ten tijde dat Rabani président was van Afghanistan.

Er ontstond een vete tussen de vader en oom van verzoeker (Abdul Fatah en Mehredin) en hun halfbroers (Nekahah en Hamidullah) ten gevolge van het verdelen van de grond.

De vete nam dermate grote proporties aan, dat verzoekers oom Mehredin hierbij vermoord werd.

Verzoekers vader zag zich genoodzaakt om Oraykell te verlaten en heeft zich in een klein dorp in de provincie Kaboel gevestigd, namelijk rishkhor. Hij heeft aldaar ongeveer 5 jaar geleefd en is vervolgens teruggekeerd naar Oraykel.

In de periode dat Karzai président was, durfde de vader van verzoeker zich terug hervestiging in Oraykell.

Dit kon ook mede omdat de stiefooms van verzoeker ook Oraykell verlaten hadden.

De vader van verzoeker is een succesvol bedrijf begonnen en hij is rijk geworden. Vermoedelijk hadden de stiefooms gehoord van het succes van de vader. Zij zijn teruggekeerd naar Oraykell en vanaf dan zijn de problemen begonnen

In eerste instantie is de vader ontvoerd/vermoord en vervolgens de broer van verzoeker. c)

Hoewel verzoeker geen uitsluitend bewijs heeft dat deze vete de effectieve oorzaak is van de problemen die hij hen zijn familie kennen in Afghanistan, is het zeker niet kennelijk onredelijk dat de vete met de stiefooms aan de grond liggen van de problemen die verzoeker en zijn familie hebben.

Hoewel het onredelijk is dat het commissariaat-generaal een motief eist, kan niet langer volgehouden worden dat het ontbreken van een motief huidige beslissing onderbouwd.

4.6.

Verzoeker wenst in huidig verzoekschrift te wijzen op verschillende rechtsbepalingen eigen aan het kind, die niet in overweging genomen zijn.

Het commissariaat-generaal heeft huidig dossier niet met de nodige voorzichtigheid behandeld, maar heeft bij de beoordeling van de vervolgingsvrees een drempel gehanteerd alsof verzoeker volwassen was.

- 4.6.1.

Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige. Verzoeker zijn extreem kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

a)

Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen reeds een kwetsbare groep vormen en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Artikel 20 lid 3 van de herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:

"(...) Minderjarigen, niet begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen

"de begeleide als de niet-begeleide minderjarige, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstiger vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan"

b)

De asielinstanties zijn verplicht deze kwetsbaarheid in overweging te nemen.

Artikel 4§1 van het KB tot vaststelling van de procédure voor het CGVS bepaalt als volgt.

" de ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep. "

Hoewel verzoeker een uitermate kwetsbaar profiel heeft, is dit niet afdoende in overweging genomen.

De beslissing zou een beslissing kunnen zijn dewelke in hoofde van een volwassen persoon is genomen. Ondanks het kwetsbare profiel van verzoeker wordt een ontzettend hoge vervolgingsdrempel geëist.

- 4.6.2.

Verzoeker is als een minderjarige alleen op de vlucht moeten slaan en behoort -zoals reeds opgemerkt hierboven- tot één van de meest kwetsbare groepen in de asielprocedure.

In dit verband is het beginsel van het hoger belang van het kind een algemeen expliciet beginsel, dat over heel de procédure toepasbaar moet zijn.

Hoewel het hoger belang in verschillende verdragen en wetbepalingen wordt gewaarborgd, lijkt het hoger belang in huidige beslissing niet overweging zijn genomen.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar onder andere artikel 3 EVRK, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het artikel 20, lid 5 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 22bis van de Grondwet en tot slot artikel 14 van het KB van de procédure voor het CGVS.

Alle bepalingen stellen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij het nemen van elke beslissing en zelfs heel specifieke dat bij het commissaris-generaal het hoger belang van het kind de doorslaggevende overweging moet zijn gedurende het onderzoek.

in casu is het hoger belang nooit in overweging genomen, laat staat dat het een doorslaggevende overweging zou geweest zijn.

Het onderzoek naar het asielrelaas is niet specifiek toegepast op de noden van een minderjarige. Er wordt te veel geëist van verzoeker. De drempel voor het beoordelen van de vervolgingsvrees mag niet zo hoog zijn.

Er dient benadrukt dat de vervolgingsdrempel bij een kind lager ligt

Hoewel verzoeker gedetailleerd kon vertellen over de problemen die hij zelf had meegemaakt, over zijn dagelijks leven, zijn herkomst en bovendien nog stavingsstukken voorlegt, meent het commissariaat-generaal dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij een vervolgingsvrees zou hebben.

Er dient opgemerkt dat aan verzoeker geen tegenstrijdigheden wordt verweten, noch dat verzoeker niet doorleefd zou verteld hebben.

Louter omdat verzoeker de toedracht van de ontvoering niet met zekerheid kan benoemen en hij verder te weinig aanwijzingen heeft gegeven dat hij hetzelfde risico zou lopen als zijn vader, wordt een weigeringsbeslissing genomen.

De verdwijning van de vader wordt niet in twijfel getrokken. Het is gekend in Afghanistan dat in vetes, de zoons vaak het zelfde lot staat te wachten als dat van hun vader. Ondanks de verdwijning van de vader, meent het commissariaat-generaal dat er te weinig bewijzen zouden zijn voor de ingeroepen vervolgingsvrees van verzoeker.

Bijgevolg legt de commissaris-generaal de vervolgingsdrempel veel te hoor. Het is niet in het hoger belang van het kind, om verzoeker in casu niet het voordeel van de twijfel te geven.

Het rechtsbeginsel is op meerdere vlakken geschonden.

- 4.6.3.

Verzoeker kan ook dienstig verwijzen naar de leidende beginselen van UNHCR.

a)

In de context van de analyse ten gronde onderzoeken de Leidende Beginselen eerst het begrip "gegronde vrees voor vervolging".

UNHCR wijst erop dat het hoger belang van het kind een schadebeoordeling vanuit het oogpunt van het kind vereist stelt specifiek dat "Ill-treatment which may not rise to the level of persecution in the case of an adult may do so in the case of a child" (UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §10)

Daarom moet de vervolgingsdrempel op het kind worden afgestemd en dit impliceert dat de drempel moet verlaagd worden.

b)

Verder moet er ook rekening worden gehouden met objectieve factoren (analyse van kindspecifieke situaties in het land van herkomst) en subjectieve factoren (leeftijd, herkomst van familie, klasse, kaste, gezondheid, opvoeding/onderwijs, inkomen, etc.) bij het nagaan of er in hoofde van het kind een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Het is eveneens essentieel de normen van het IVRK en andere internationale instrumenten die betrekking hebben kinderen te analyseren bij de statusbepaling.

(UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §11-12)

c)

Er dient benadrukt dat UNHCR ook een de toepassing maakt van het voordeel van de twijfel bij minderjarige asielzoekers.

Zoals aangehaald kon verzoeker kon gedurende het gehoor zijn dagelijks leven te detailleren, hij kende zijn regio, kon vertellen over de problemen en vertelde alles wat hij effectief wist.

Het weze herhaal dat aan verzoeker geen tegenstrijdigheden wordt verweten, noch dat verzoeker niet doorleefd zou verteld hebben.

Louter omdat verzoeker de toedracht van de ontvoering niet met zekerheid kan benoemen en hij verder te weinig aanwijzingen heeft gegeven dat hij hetzelfde risico zou lopen als zijn vader.

Verzoeker is echter de mening toegedaan dat in casu een toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel. zoals trouwens voorgeschreven in dergelijke dossiers.

UNHCR bepaalt expliciet dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast:

"if the will of parents cannot be ascertained or if such wil is in doubt or in conflict with the will of the child, then the examiner; in cooperation with the experts assisting him, will have to come to a decision as to the well-foundedness of the minor's fear on the basis of all the known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt"

(UNHCR, 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §219.)

Verzoeker heeft steeds verteld over de zaken die hij zelf heeft meegemaakt en de informatie die hem reed meegegeven werd.

Het commissariaat-generaal lijkt ook niet te twifelen aan feiten die verzoeker aanhaalde, zoals onder meer de ontvoering van de vader.

Echter is verzoeker steeds eerlijk geweest dat hij slechts kan raden naar de toedracht van de ontvoering en dat zijn ouders hem nooit veel verteld hebben.

De commissariaat-generaal focust zich vooral op de informatie die verzoeker niet weet en gaat volledig voorbij aan de informatie die verzoeker wel heeft.

Dit is echter volledig foutief.

Gelet op het feit dat het volledig te begrijpen is dat verzoeker niet op de hoogte is van alle familiale problemen uit het verleden op de hoogte is, gelet op het feit dat het te begrijpen is dat ouders hun kinderen willen beschermen, gelet op het profiel en de leeftijd van verzoeker, zou hem op zijn minst het voordeel van de twijfel toegekend moeten worden.

d)

Verder wenst verzoeker op de gedeelde bewijslast te wijzen.

Verzoeker heeft zelf zijn medewerkingsplicht volbracht. Hij heeft gedurende zijn gehoor in overeenstemming met zijn capaciteiten, zoveel mogelijk informatie gegeven.

Echter rust op het CGVS ook een zekere bewijslast.

UNHCR heeft in zijn leidende beginselen duidelijk dat bij een NBMV de onderzoeksplicht van het CGVS hoger ligt, gelet op het feit dat het kind niet over de ervaring beschikt van een volwassene om zijn aanvraag uiteen te zetten.

UNHCR stelt letterlijk het volgende:

" (...) it may be necessary for an examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt"

In casu werd de onderzoeksplicht helemaal niet nageleefd.

De commissaris-generaal is heel gemakkelijk tot het besluit gekomen dat verzoeker zijn vrees niet overtuigde, zonder zelf enig verder onderzoek te voeren naar de ingeroepen feiten.

e)

In casu warden geen enkel van bovenstaande beginselen nageleefd.

Verzoeker was amper zeer jong toen de problemen zich voordeden. Meer nog verzoeker was zelfs nog niet geboren bij de oorsprong van de problemen.

Verzoeker werd door zijn ouders in het ongewisse gelaten van de problemen die zich in het verleden hadden voorgedaan.

Dit is meer dan logisch, gelet op het feit dat de vete ontstaan is voor de geboorte van verzoeker en de ouders in eerste instantie gepoogd hebben om hun kinderen op een andere manier veilig te stellen en zij hun kinderen niet wensten te

Echter bleek het slechts om een vals gevoel van veiligheid te gaan, nu de vete terug boven is komen drijven.

- 4.6.4

Dat bovenstaande aangehaalde principes van belang zijn, blijkt ook reeds uit rechtspraak.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds verschillende arresten gevelde waarbij de beslissingen van het CGVS werden vernietigd op grond van de bovenstaande principes van UNHCR met betrekking tot minderjarigen in verband met de bewijslast en het voordeel van de twijfel om de aanspraak op een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen.

RvV, arrest nr. 90.402, 26 januari 2012. Zie eveneens: RvV, arrest nr. 94.315, 21 december 2012 ; RvV, arrest nr. 73.926, 26 januari 2012.

- 4.6.5.

Verzoeker heeft op meerder principes kunnen wijzen die niet werden toegepast.

Nergens uit de beslissing blijkt dat er effectief met zijn kwetsbaar profiel rekening werd gehouden of het hoger belang van het kind en de voordeel van de twijfel in rekening gebracht werden

De loutere algemene formulering dat er rekening gehouden is met de minderjarigheid, is geen afdoende motivering

4.7.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus

De beslissing verwijst voor het aspect omtrent de subsidiaire bescherming naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines of assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 April 2016' en naar de EASO Country of Origin Information Report, : Afghanistan - Security Situation van November 2016).

Er dient opgemerkt dat dit absoluut gedateerde informatie is en dat het commissariaat-generaal onmogelijk op grond van deze informatie kan oordelen dat er ACTUEEL geen nood is aan subsidiaire bescherming.

Het rapport van UNHCR van 2016 bevestigde reeds dat de veiligheidssituatie sinds 2015 achteruit is gegaan.

Sindsdien is de situatie blijven achteruitgaan.

De média rapporteert voortdurend over de verslechterde en zeer precarie situatie in Afghanistan. De Belgische autoriteiten zijn hier evident van op de hoogte.

FOD Buitenlandse zaken heeft volgend reisadvies momenteel:

reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden. Zou u toch een reis naar dit land ondernemen, dan is het absoluut noodzakelijk advies te vragen aan de Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) en ze op de hoogte brengen van uw aankomst en verplaatsingen in het land.

Het geweld tegen buitenlanders neemt toe in Afghanistan. Terroristische groepen viseren alle westerlingen in het land. Daarom zijn alle reizen naar Afghanistan heel risicovol. Er zijn geen veilige zones meer. De toestand in Kaboel is erg gespannen.

Bij een aanslag op 31/05/2017 in de diplomatieke wijk te Kaboel vielen er 150 doden en 300 gewonden toen een vrachtwagen gevuld met springstof ontplofte in de nabijheid van de Duitse ambassade. Het was de zwaarste aanslag in de Afghaanse hoofdstad sinds 2001.

Tijdens een terroristische aanval op een guesthouse van een Zweedse NGO te Kaboel op 20/05/2017 werden een Duitse ontwikkelingshulpster en een Afghaanse bewaker gedood en een Finse medewerkster ontvoerd.

Tijdens de eerste twee weken van mei 2017 werd hevig gevochten nabij de noordelijke stad Kunduz.

Op 3/05/2017 blies een zelfmoordterrorist zich op te Kaboel toen een Amerikaans konvooi voorbij reed. Daarbij vielen 8 doden en 28 gewonden. De aanslag vond plaats in de wijk van de Amerikaanse ambassade en het hoofdkwartier van de NATO.

Bij een terroristische aanval op een Afghaanse legerbasis in de buurt van Mazar-e-Sharif op 21/04/2017 vielen er meer dan 160 dodelijke slachtoffers.

Minstens 11 burgers kwamen om in de zuidelijke provincie Helmand tussen Nawa en Lashkar Gah toen een bom langs de rand van de weg explodeerde op 15/04/2017.

Een zelfmoordaanslag nabij het Ministerie van Defensie te Kaboel op 12/04/2017 maakte 5 dodelijke slachtoffers.

Op 8/03/2017 doodden terroristen die als dokters verkleed waren 38 personen in een hospitaal te Kaboel. Bij die aanval vielen ook nog 70 gewonden.

Op 13 november 2016 vielen vier doden en zestien gewonden tijdens een bomaanslag op de luchthaven van Bagram, in het noorden van Kaboel. De aanslag, uitgevoerd door een zelfmoordterrorist, was gericht tegen de daar gestationeerde NATO-troepen. Op 19 oktober waren al twee Amerikanen gedood wanneer een andere NATO-basis nabij Kaboel was aangevallen.

Een terroristische aanval tegen het Duitse consulaat-generaal in de noordelijke stad Mazar-i-Sharif en het daarop volgende vuurgevecht veroorzaakten zes dodelijke slachtoffers en meer dan honderd gewonden op 10 november 2016.

Op 4 augustus 2016 viel een konvooi van 12 westerse toeristen, begeleid door een militaire escorte, in een hinderlaag van terroristen in de westelijke provincie Herat. Daarbij raakten vijf toeristen en hun chauffeur gewond. De aanval vond plaats in het district Chest-e-Sharif. De toeristen waren onderweg van Bamiyan naar Herat.

Eind juli 2016 vonden twee aanslagen plaats te Kaboel. Een dubbele zelfmoordaanslag tegen een betoging op 23 juli veroorzaakte 80 dodelijke slachtoffers en 260 gewonden. Op 31 juli ontplofte een vrachtwagen gevuld met explosieven in de Northgate compound tegen de muur van een hotel voor buitenlanders. Er vielen vier dodelijke slachtoffers. De gasten en het personeel van hotel bleven ongedeerd. Deze aanslag toont aan dat buitenlanders in Afghanistan gevisieerd worden door terroristen..

(zie: [https://diDlomatie.belaium.be/nl/Diensten/OD reis in het buitenland/reisadviezen/afghanistan](https://diDlomatie.belaium.be/nl/Diensten/OD%20reis%20in%20het%20buitenland/reisadviezen/afghanistan))

Hoewel verzoeker kan erkennen dat een reisadvies bestemd is voor Belgen die naar Afghanistan zouden reizen en niet specifiek betrekking heeft op asielzoekers, is een verwijzing toch dienstig.

Immers schetst het reisadvies de ernst van de situatie. FOD Buitenlandse Zaken erkent dat er geen veilige zones meer zijn in Afghanistan en stelt specifiek dat de situatie in Kaboel gespannen is.

Vervolgens wordt een opsomming gemaakt van recente aanslagen. De meerderheid van deze aanslagen vinden plaats in Kaboel. Kaboel wordt zowel op vlak van frequentie, als de hoegrootheid van de aanslagen het zwaarst getroffen.

Er dient specifiek benadrukt dat al deze aanslagen dateren van NA de rapporten waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat er geen nood is om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

De ernst van de actuele situatie blijkt duidelijk ook het feit dat onder meer Duitsland gestopt is om asielzoekers te repatriëren naar Afghanistan.

Hoewel Duitsland is het verleden een zeer streng asielbeleid voerde inzake de asioldossiers van Afghanen, menen zij dat de situatie in Afghanistan actueel dermate gedeteriorieerd is, dat er actueel niet meer kan overgegaan worden tot gedwongen terugkeer.

Volgens de Duitse autoriteiten dient er eerst een onderzoek gevoerd te worden naar de actuele veiligheidssituatie.

Immers lijkt het risico voor Afghanen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te groot.

Het is dan ook kennelijk onredelijk dat het commissariaat-generaal zich op verouderde informatie baseert om te stellen dat verzoeker actueel geen risico loop op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing dient op zijn minst vernietigd te worden, gelet op het feit dat hij gebaseerd is op verouderde en achterhaalde informatie.

4.8.

Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu verzoeker over nieuwe informatie beschikt, welke zijn vervolgingsvrees onderbouwen en bovendien de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan dient beoordeeld te worden."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom

de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

Artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“§ 1. Het gehoor van de minderjarige vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

§ 2. Tenzij de ambtenaar van oordeel is dat de aanwezigheid van andere personen noodzakelijk is om over te gaan tot een adequaat onderzoek vindt, in voorkomend geval, het gehoor van de minderjarige alleen plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de minderjarige, de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de bijzondere voogdij bepaald door de Belgische wet, of de voogdij krachtens de nationale wet uitoefent, een tolk, de advocaat van de minderjarige en één enkele vertrouwenspersoon.

§ 3. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenpersoon op het gehoor van de minderjarige.

§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 18 april 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken

neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij geen enkel element naar voren brengt waaruit blijkt dat ze persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op ernstige schade loopt.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij geweigerd wordt omdat het asielrelaas van de verzoekende partij geen enkel element naar voren brengt waaruit blijkt dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op leiden van ernstige schade. Ten eerste omdat *“Zo stelt u dat uw vader verdwenen is maar u, noch uw moeder en oom, noch de autoriteiten hebben enig vermoeden wie hiervoor verantwoordelijk is (CGVS, p.12-13). Ook tasten jullie volledig in het duister omtrent de motieven van de ouders. U stelt wel dat het zou kunnen te maken hebben met geld, maar u verklaart hier verder niets over te kunnen vertellen. Er werd geen geld gevraagd nadat uw vader was verdwenen. Ook een andere aanwijzing dat uw vader verdwenen is omwille van geld heeft u niet. Het is met andere woorden louter speculatie, net zoals uw opmerking dat er misschien sprake was van een vete. U verklaart hierover immers dat u niet op de hoogte bent dat er een vete zou geweest zijn. U heeft ook geen enkele aanwijzing dat uw vader een vete met iemand had. Zo verklaarde u dat u meermaals met uw moeder over het hele gebeuren heeft gesproken en dat ze u vertelde dat uw vader geen problemen had en dat er niets aan de hand was. Over mogelijke problemen heeft u ook nooit iets vernomen van uw oom of de zakenpartner van uw vader. Moest er sprake zijn van een vete dan mag aangenomen worden dat uw moeder of uw oom of de zakenpartner van uw vader hieromtrent toch iets zouden weten, hetgeen volgens uw verklaringen niet het geval is. Zowel tijdens jullie zoektocht naar uw vader toen u nog in Afghanistan was als nadien zeggen ze geen aanwijzingen te hebben over de motieven en de ouders. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de zakenpartner van uw vader nog nauw contact onderhoudt met uw moeder. Het feit dat er ook nu, meer dan anderhalf jaar later, nog steeds geen enkele aanwijzing is omtrent het motief of de ouders is erg eigenaardig (CGVS, 12-13 en 16). In deze context zijn er dan ook geen elementen voor handen die het aannemelijk maken dat u door dezelfde ouders zou worden gevisieerd.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt, geen twijfels uit omtrent de ontvoering van de vader van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij persoonlijk *“door dezelfde ouders zou worden gevisieerd.”* Ten eerste omdat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, meer dan anderhalf jaar na de ontvoering, nog steeds geen enkele aanwijzing omtrent het motief kan geven. Voorts benadrukt de verwerende partij terecht dat ze geen geloof hecht aan het gegeven dat de auto waarin de verzoekende partij zat beschoten werd. Ten eerste omdat de verklaringen van de verzoekende partij niet overtuigend zijn, daar *“Moesten de ouders jullie daadwerkelijk hebben willen viseren dan is het uiterst eigenaardig dat ze er voor kiezen om een rijdende wagen vanuit de verte te beschieten. Dit is weinig doeltreffend. Daarnaast moet opgemerkt worden dat u samen in de wagen zat met zowel uw oom als de zakenpartner van uw vader. Als u gevraagd wordt waarom u denkt dat de wagen beschoten werd zegt u dat u vermoedt dat dat was omdat jullie vaak naar de politie gingen (CGVS, 15). Als u gevraagd wordt waarom u dan denkt dat u het doelwit van de aanval was zegt u dat de ouders anders wel eerder een aanval zouden gepland hebben, toen u nog niet mee*

op pad ging om uw vader te zoeken (CGVS, 16). Ook dit is een loutere veronderstelling en ook niet logisch. Als de reden was dat jullie vaak naar de politie gingen is het vreemd dat ze een jongen zoals u viseren en niet de volwassenen die het initiatief hiertoe nemen. U vermeldt ook dat u de zoon was van uw vader, waarmee u wilt zeggen dat u meer risico zou lopen. Maar aangezien er geen enkele aanwijzing is omtrent het waarom van de verdwijning van uw vader, is ook niet in te zien waarom u meer risico zou lopen dan bijvoorbeeld uw oom of zijn zakenpartner. U kan geen enkele andere reden noemen waarom u denkt dat ze u zouden viseren. U verklaart hierover dat u zich enkel bezig hield met school en niet iemand was die bewust voor problemen zorgde (CGVS, 16).” Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat er geen andere gebeurtenissen zijn waaruit kan afgeleid worden dat de verzoekende partij persoonlijk gevisieerd wordt. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat “Niet toen u in Afghanistan woonde, niet nadat u het land verliet. Noch uw familie, noch de zakenpartner van uw vader hebben nog iets meegemaakt, ondanks het feit dat ze nog steeds in Oraykel wonen (CGVS, 7) en de zakenpartner van uw vader de zaak verderzet (CGVS, 15-16). U maakt dan ook niet aannemelijk dat u, in tegenstelling tot uw familie en de zakenpartner van uw vader, gevaar zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan”.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het om een “*familiale aangelegenheid*”, met name een familievetete met de stiefbroers van haar vader die ontstond toen haar vader soldaat was in het leger ten tijde van president Najib en de stiefbroers strijders van de “jihad” waren. De vete is verder uitgebouwd toen de grootvader van de verzoekende partij overleden is daar er een vete ontstaan is over de verdeling van de gronden die deel uitmaakten van de erfenis. Ten gevolge van deze vete werd verzoekers oom Mehredin vermoord en is verzoekers vader verhuisd naar een dorp gelegen in de provincie Kaboel. Vijf jaar later is verzoekers vader teruggekeerd naar Oraykel. De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat de gebrekkige informatie tijdens het gehoor niet aan haar te wijten is, daar haar moeder slechts naar aanleiding van de bestreden beslissing verdere informatie gegeven heeft. Vervolgens stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar broer verdwenen is. Om deze verklaringen te staven legt de verzoekende partij een verklaring van de “*malik/malik*” voor. In deze verklaring geeft malek M.Z. aan dat de F., zou gaan om de broer van de verzoekende partij, die vermist is sinds 10 maart 2017 en dat de vader A.F. sinds 29 september 2015 vermist is. De broer van de verzoekende partij is verdwenen toen hij onderweg was van school naar Company.

Deze uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Ten eerste wordt de familievetete niet door een begin van bewijs gestaafd. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij omwille van deze familievetete zelf persoonlijk vervolgd wordt in Afghanistan. Met haar betoog doet de verzoekende partij geen afbreuk aan “*Moesten de daders jullie daadwerkelijk hebben willen viseren dan is het uiterst eigenaardig dat ze er voor kiezen om een rijdende wagen vanuit de verte te beschieten. Dit is weinig doeltreffend. Daarnaast moet opgemerkt worden dat u samen in de wagen zat met zowel uw oom als de zakenpartner van uw vader. Als u gevraagd wordt waarom u denkt dat de wagen beschoten werd zegt u dat u vermoedt dat dat was omdat jullie vaak naar de politie gingen (CGVS, 15). Als u gevraagd wordt waarom u dan denkt dat u het doelwit van de aanval was zegt u dat de daders anders wel eerder een aanval zouden gepland hebben, toen u nog niet mee op pad ging om uw vader te zoeken (CGVS, 16). Ook dit is een loutere veronderstelling en ook niet logisch. Als de reden was dat jullie vaak naar de politie gingen is het vreemd dat ze een jongen zoals u viseren en niet de volwassenen die het initiatief hiertoe nemen.*” Hoe dan ook mag worden verwacht dat de verzoekende partij omtrent een familiaal conflict dat al enige tijd gaande was en aan de basis zou hebben gelegen van gebeurtenissen die dermate ingrijpend waren dat ze tot gevolg hadden dat verzoekende partij haar familie en land van herkomst achterliet de nodige achtergrondinformatie zou hebben gekregen voorafgaand aan haar vertrek of minstens voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal. Dat verzoekende partij initieel in het ongewisse zou zijn gelaten door haar familie omtrent de familievetete, neemt niet weg dat zij zich zou hebben trachten te informeren aangaande de redenen van verdwijning van haar vader. Des te meer omdat de verzoekende partij eerst samen met haar oom en de zakenpartner van haar vader hem trachtte op te sporen. Indien haar broer op 10 maart 2017, dit is voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal, ontvoerd werd dan zou de moeder van de verzoekende partij dit eerder aan de verzoekende partij hebben meegedeeld. De verzoekende partij heeft zelf aangegeven tijdens het gehoor van 18 april 2017 dat ze nog contact heeft met haar familie in Afghanistan via de telefoon, “*soms via whats app, fiber, messenger, facebook.*”

(pagina 7). Op de vraag wanneer de verzoekende partij de laatste keer contact had met haar familie, antwoordde de verzoekende partij *“misschien gisteren, omdat ze zich veel zorgen maken over mij, ze proberen veel te bellen.”* Het is opmerkelijk dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor geantwoord heeft op de vraag of het goed ging met haar familie dat het niet zo goed gaat, omdat haar vader er niet is en zij *“moeten vaak naar politie gaan om te vragen enzo”*, maar niet aangegeven heeft dat haar broer eveneens verdwenen was. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij vlak voor het gehoor op het Commissariaat-generaal haar moeder gesproken heeft, zijzelf aangeeft dat haar moeder zich veel zorgen om haar maakt en de verzoekende partij zelf aangeeft dat ze vaak met haar familie spreekt (p.13 gehoorverslag) is het niet aannemelijk dat dergelijke belangrijke en doorslaggevende informatie niet eerder aan de verzoekende partij werd meegedeeld. Ook omdat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds bij het invullen van de vragenlijst erop gewezen werd dat ze zo nauwkeurig mogelijk haar asielrelaas dient weer te geven en ze al het mogelijke moet doen om de stukken te bekomen die de aangehaalde feiten aantonen. Voorts werd ook aangegeven dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de verzoekende partij alle feiten en elementen uitvoerig dient weer te geven. De verzoekende partij was dus niet onwetend wat van haar verwacht werd.

Ter terechtzitting stelt de voogd van de verzoekende partij dat de communicatie met haar gezin moeizaam verloopt nu ze naar Kaboel verhuisd zijn. In dit verband herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat ze voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal nog contact met haar moeder gehad heeft.

Voorts geeft het document van de dorpsverste niet aan op basis van welke gegevens hij deze verklaring opgesteld heeft. De verklaring van de dorpsverste komt dan ook voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij vervolgens aan dat haar familie niet meer in Oryakell woont, maar legt hiervan geen begin van bewijs voor.

Waar de verzoekende partij stelt dat er teveel van haar verwacht wordt, nu ze nog een kind is benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke asielzoeker rust. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. *In casu* maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Ze stelt dat haar familie haar niet meer uitleg gegeven heeft voor het nemen van de bestreden beslissing daar het en familievete uit het verleden is en haar ouders haar trachtte te beschermen. Het is niet aannemelijk dat haar familie haar trachtte te beschermen door haar het land te laten ontvluchten en haar familie achter te laten zonder de nodige achtergrondinformatie te geven. Daarenboven blijkt dat de verzoekende partij nog contact heeft met haar gezin in Afghanistan, bijgevolg hadden ze meer stavingsstukken om het asielrelaas van de verzoekende partij te staven. Er kan *in casu* niet worden ingezien hoe verzoekers leeftijd hem ervan zou weerhouden om documenten ter staving van zijn asielrelaas te bekomen.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij ten slotte nog dat zij op 31 december 2017 achttien jaar wordt, en niet meer naar school zal kunnen gaan indien ze geen verblijfsrecht krijgt maar ze naar school wil blijven gaan zodat ze in België een betere toekomst kan opbouwen. De Raad wijst erop dat dit louter socio-economische motieven zijn die geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een kopie van de militaire kaart van haar vader neer. Dit document heeft geen betrekking op het asielrelaas van de verzoekende partij, maar is enkel een stuk ter staving van de identiteit van haar vader. De identiteit van haar vader staat heden niet ter discussie.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre de verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ter volledigheid wil het CGVS ook opmerken dat u nog steeds zeer regelmatig contact heeft met uw familie die in het district Paghman van de provincie Kabul woont. Uw verklaringen tonen bovendien aan dat u uit een gegoede familie komt en dat jullie financiële situatie erg gunstig is. Uw oom en de zakenpartner van uw vader ondersteunen verder uw gezin (CGVS, 9 en 12). Dit zijn allemaal elementen die er op wijzen dat u, bij een mogelijke terugkeer, in goede omstandigheden zal worden opgevangen.”

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de COI Focus “Afghanistan: Security Situation in Kabul province” van 25 april 2017 bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt. Bijgevolg is de informatie waarop de verwerende partij haar beslissing steunt niet gedateerd.

Uit het rapport EASO Country of Origin Report van november 2016, gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij blijkt weliswaar dat kinderen tot de meest kwetsbare groep behoren die het vaakst getroffen worden in het conflict, doch de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie omtrent de situatie van kinderen in Afghanistan kan niet volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Het gegeven dat de familie van de verzoekende partij heden verhuisd is van Oryakell naar Kaboel wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat. Ten eerste wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiervan geen begin van bewijs voorlegt. Ten tweede wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Kaboel, en bijgevolg ook de stad Kaboel, behoren tot het centrum van Afghanistan.

Wat het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken betreft, kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Afghanistan willen reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat “als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een

dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen". Daarenboven beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Kaboel, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Kaboel behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kaboel nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals in de hoofdstad Kaboel, aanslagen plaats tegen 'high profile' doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De aanslagen die in het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken vermeld worden, bevestigen dit. Het gaat om aanslagen in de nabijheid van ambassades, buitenlandse NGO's, het Ministerie van Defensie en een hotel voor buitenlanders. Voorts hebben de aanslagen waar naar verwezen wordt in voormeld reisadvies ook betrekking op westerse toeristen en NATO-troepen. Aldus blijkt er voor burgers in de provincie Kaboel of in de stad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 24, §2 van het Handvest, van artikel 22*bis* van de Grondwet en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Evenmin wordt een schending aannemelijk gemaakt van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit hetgeen voorafgaat alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de verzoekende partij betreffen, in het bijzonder met haar minderjarigheid zoals bepaald door artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze ze artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eenmaal werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die

het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS